

kultúrbrigádunk
ókat köszönti

termelő munkából,
emelőszerveket,
pan, rizsgyomlálás-
és. Ezzel hozzájá-
kenyerünk. A ka-
honosok brigádja,
egyedül 63 kg-ot,
zakkörös pajtások
észíttettek. A kul-
és az egyénileg

asárnap helyi út-
ről, könyvet olva-
rádiót hallgatunk,
kellemes a mi

selnök, Szeghalom,
nk meg

ámára. Az iskolát
néféle szórakozása,
lőfelvonásra. Izlo-
helttel nem felel-
megyünk kalászt-
lünk a kultúrestre,
skal. A határország

laborozásért, szó-
évből igyekszünk
elérni
selnök, Gyopáros

ja,

a mezőkövác-
nduló vonatra. A
th Magdi is, aki
lázolja, hogy rá-
nen kormányunk
k a mezőhegyesi
gében dolgoznak,
ket érnek el. Pa-
ajtásait: igyekszünk
gileg, mind mi-
él erősítjük. Meg

Mezőkövácsháza.



Békésabai Építők
örmérfőzést rendez-
linizi, Orosházi Épi-
gyagipar és a Békés-
sátnak bevonásával,
léletán háromgyed
bai Építők-Orosházi

sházi Kinizsi-Agyag-
ek kerülnek lebonyo-
lap háromnegyed
ét vesztes, s fél
győztes csapat ját-

Ha:
fűgél női és férfi
városi furdóben va-

próletai elnöksége jú-
meg Békéscsaba a
fontos atlétikában,
erőspárbaj

33 Népek dalai. 8.05
emezek. 9.00 Szórá-
ög gyermekek mű-
művészeti Főiskola
nye. 10.40 Glazu-
seletek Sába király-
0 A magyar kórus-
Lajos előadása.
ges. 15.45 Csángó
pdalok. 1.635 Köz-
16.50 Tamuljunk
0 Szív küldi. 17.40
0 Ára 18.00 Tünczene.
00 Erkel: Hunyadi

Világ proletárjai egyesüljete!

Nehézítők Népe

AZ MDP BÉKÉSMEGYEI PÁRTBIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

1933 JÚLIUS 12., VASÁRNAP

Ára 50 fillér

IX. ÉVFOLYAM, 162. SZÁM

A Budapesti Pártbizottság aktíváértekezlete

A Magyar Dolgozók Pártja Budapesti Szervezete szombaton délután pártaktíváértekezletet tartott az Építő és Faipari Dolgozók Szakszervezetének Székházában. Az aktíváértekezleten megjelentek a Magyar Dolgozók Pártja Politikai Bizottságának tagjai: Rákosi Máttyás, Nagy Imre, Gerő Ernő, Hegedűs András, Hidas István, Kristóf István, Földvári Rudolf, Acs Lajos, Zsófnyecz Mihály, ott volt Vég Béla, a Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségének titkára, Révai József, a Népköztársaság Elnöki Tanácsának elnökhelyettese, Farkas Mihály hadsereg-tábornok. A Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségének számos más tagja, a politikai élet sok más vezető személyisége.

Az aktíváértekezletet Földvári Rudolf, a Budapesti Pártbizottság titkára nyitotta meg. Tisztelet pártaktíva ülés! Kedves Elvtársak! A Központi Vezetőség és a Budapesti Pártbizottság azaz a cellal hívta össze a budapesti pártaktíva ülést, hogy a jelenlévő elvtársakkal megvitassa a Központi Vezetőség legutóbbi ülésének anyagát, valamint kormányunk nyilvánosságra hozott programjait kapcsolatban felmerült kérdéseket — mondotta. Pártaktíva ülésünk előadója Rákosi Máttyás elvtárs.

Az aktíváértekezlet résztvevőinek nagy tapsa közben emelkedett szóra Rákosi Máttyás elvtárs.

ipari munkásság életszínvonalának. Azok a gazdasági rendszabályok, amelyeket Pártunk Központi Vezetősége kidolgozott, ennek a komoly hibának kijavítására irányulnak. Minden elvtársunk, egész dolgozó népünk érte meg, hogy a mi javaslataink a szocializmus változatlan továbbépítését jelentik, de olyan módon, hogy kijavítjuk azokat a hibákat, amelyeket az ipar fejlesztése közben elkövetünk azzal, hogy nem gondoskodunk a dolgozók jó életnek megfelelő emeléséről. Ha az utolsó éven háttérbe szorult a dolgozó nép, az ipari munkásság életszínvonalának emelkedése, most ezen változtatunk. Hibáinkon kulva, most úgy kívánjuk folytatni a szocializmus építését, hogy a munka közben egy pillanatra se veszítjük el szem elől dolgozó népünk és elsősorban ipari munkáságunk életszínvonalának, jólétének kulturális és szociális szükségleteit, szakadatlan emelését. Ebben áll Központi Vezetőségünk határozatainak lényege.

azt a következtetést vonják le, hogy most már mindenki azt csinálhatja az üzemben, amit akar. Nekünk éven szombat kell szülni és vissza kell venni az ellenségnek azt a demagóg kísérletét, amelyet dolgozó népünk és az ipari munkásság életszínvonalának, jólétének emelését akarja meggátolni. Minden öntudatos munkás és értelmiségi előtt világos, hogy életszínvonalunkat nem lehet emelni akkor, ha termelésünk csökken. Mi át fogjuk állítani és át fogjuk szervezni iparunkat úgy, hogy befolyásos szocialista építésünk további folytatása mellett a dolgozók életszínvonalának emelésére a lehető legtöbb jusson. De mindenki előtt világos, hogy nem emelhetjük az életszínvonalat akkor, ha a termelés — és mindjárt hozzátéve, a termékek — nem emelkednek. Ha az önkéntesség nem csökken. Ahhoz, hogy több fakóház, ahhoz, hogy több lakás, több kerékpár, több ruha, több cipő, több cukor, több élelem legyen, több szén is kell, amely egész iparunkat fűti, több vas és acél is kell, mely nélkül nincs gépgyártás és nem lehet a dolgozó nép jólétének emelése. Mi tehát jövőre is több szén és több acélt akarunk termelni, mint az idén és többet is kell termelnünk, mert csak így tudjuk népünk életszínvonalát emelni. A külföldi az eddigi állapotok közt az az, hogy a vas, az acél, a széntermelet kisebb mértékben fogjuk emelni, mint eddig és ugyanakkor meggyorsítjuk a fogyasztási cikkek termelését.

Rákosi Máttyás elvtárs beszéde

Elvtársak! Összehívtuk a Magyar Dolgozók Pártja Budapesti Szervezetének pártaktíváját, hogy ismerjék azokat a kérdéseket, amelyekre vonatkozólag pártunk Központi Vezetőségének június 27-én és 28-án megtartott teljes ülése határozatokat hozott. Ezek a határozatok foglalkoztak pártunk és népi demokráciánk legfontosabb kérdéseivel, külön részletesen foglalkoztak azokkal a hibákkal, amelyek pártunk munkájában és népi demokráciánk gazdasági területén mutatkoztak. A Központi Vezetőség kidolgozta a hibák kijavítására vonatkozó rendszabályokat.

amikor 1931 februárjában túlságosan megemeltük első öt éves tervünk ipari célkitűzéseit. Három éves tervünk eredményeinek, valamint az öt éves tervünk első évének jó teljesítményei alapján megállapítottuk, hogy gazdasági lehetőségeink nagyobbak, mint ahogy ezt eredetileg gondoltuk és további tervünkbe több beruházást vehetünk fel. Ennek megfelelően a beruházás összegét ötven milliárdról nyolcvan milliárdra emeltük fel. És itt történt a hiba. Emelni lehetett és emelni kellett a tervet, de a harminc milliárdos emelés túlság volt. Kevesebb kellett volna emelnünk.

Természetesen ezzel az emeléssel párhuzamosan azt is elhatároztuk, hogy megfelelően emelni fogjuk a dolgozó nép életszínvonalát. A tervünk szerint öt év alatt az életszínvonalunk ötven százalékkal kellett volna emelkednie és kétszázhuszezer lakást akartunk ez idő alatt építeni. De ismétlem, megemelt tervünkbe már a kezdetén olyan hibák csúsztak be, amelyek eleve lehetlenné tették az életszínvonal ilyenirányú emelését. A megemelt terv ugyanis tízszor annyi beruházást írt elő a nehéz- és gépipar számára, mint a könnyű- és élelmiszeripar számára. Kevés volt a mezőgazdaság beruházásokra szánt összeg is. Márpedig a könnyű- és élelmiszeripar, valamint a mezőgazdaság termelése lett volna hivatva jelentékeny részben biztosítani az életszínvonal emelését.

Pártunk, a Magyar Dolgozók Pártja a felszabadulás óta eltelt időben igen komoly eredményeket és sikereket ért el. A mi pártunk vezette ki a magyar nemzetet abból a szüntelen reménytelen helyzetből, amelyet a háború pusztításai okoztak. A mi pártunk vezette az újjáépítést, a mi pártunk vitte győzelemre a harcot a régi rend, a tőkésék és nagybirtokosok ellen, s a mi pártunk vezetésével kezdte meg dölgöz népünk lerakni jobb, szocialista jövőjének alapjait a városban és a falun egyaránt. S ami az eredményekben a legfontosabb: a dolgozók életszínvonalának emelése és a parasztságot egyaránt olyan fokot ért el, amelyre soha a Horthy-időben még megközelítően sem volt példa. Minden párttagunk, minden elvtársunk, az egész magyar dolgozó nép joggal büszke azokra az eredményekre, amelyeket ezekben a nehéz időkben elértünk. S hozzátehetem, elértük őket, mert segített, támogatott bennünket minden léren felszabadítóink és barátunk, a hatalmas Szovjetunió.

Én ezen az aktíván elsősorban azokkal az intézkedésekkel kívánok foglalkozni, melyeket Központi Vezetőségünk gazdasági kérdésekben dolgozott ki, s amelyeket Nagy Imre elvtárs az országgyűlésen ismertetett s amelyekkel mi, mint pártunk irányvonalával, természetesen mindannyian egyetértünk. Kezdem mindjárt a szocialista iparosítás kérdéseivel. Mióta befejeztük a háború romjainak eltakarítását, az újjáépítést és miután a politikai harcban megvertük a régi kizsákmányoló osztályokat és rátereltük a szocializmus építésére, dolgozó népünk áldozatkészsége, hazaszeretele és szorgalma olyan műveket hozott létre, olyan teljesítményeket mulatott fel, amelyekenről a régi kapitalista időkben szó sem lehetett. Minden munkás, minden értelmiségi, pártunk minden tagja, de az egész dolgozó nép mellán büszke az olyan alkotásokra, mint Sztálinváros, mint Inota, Komló és sok más. Munkásosztályunk ez évek alatt valóban nagyot alkotott és joggal hivatkozhat e léren a szocialista építés komoly sikereire.

Amikor kezdett mutatkozni, hogy a túlságosan felemelt ipari tervek miatt nem marad elég erőnk arra, hogy egyidejűleg növeljük nehéziparunkat és a dolgozó nép életszínvonalát, akkor is változatlanul folytattuk túlzott iparfejlesztésünk iramát. Amiből viszont az következett, egyre kevesebb beruházás jutott a dolgozó tömegek, különösen az ipari munkások életszínvonalának emelésére. A gyárak építése miatt kevesebb lett a lakásépítés és amint látni fogjuk, a mezőgazdaság beruházásai is viszonylag csökkentek a túlzott iparosítás következtében.

A dolgozó tömegek életszínvonalának állandó emelkedését biztosító rendszabályok jelentékeny részét Nagy Imre elvtárs az országgyűlésen már ismertette, ezért ezekre nem térek ki. Lényegük az, hogy összes beruházásainkat, jövőbeni terveinket felül vizsgáljuk, áteseporoljuk abból a célból, hogy minél többet tudjunk fordítani a dolgozó nép, az ipari munkásság életszínvonalának emelésére, s ugyanakkor, ha lassabb iramban is, de folytatjuk szocialista építésünket s benne nehéziparunk fejlesztését is. Többet fogunk köteni a munkásság szociális céljaira, a munkavédelemre, a minimumra csökkentjük a túlórázást, biztosítjuk a szabadságot, előtérüljük a holttelen pénzbiroságot és így tovább.

Központi Vezetőségünk azonban megállapította, hogy pártunk és különösen pártvezetésünk munkája közben súlyos hibákat is követelt el. E hibák egyrésze pártvezetésünk helytelen módszereire vonatkozik. Központi Vezetőségünk ülésén kidolgozta a rendszabályokat, melyek a jövőben biztosítják a valóban kollektív vezetést, érvényre juttatják a vezetésben a pártdemokráciát, egészséges fejlődésünknek ez elengedhetetlen biztosítékát, a kom-

Ugyanakkor azonban meg kell állapítanunk, hogy az alkotó munka hevében komoly hibákat is követünk el. Hibát követünk el elsősorban azzal, hogy nehéziparunk és a termelőszekőzöket gyártó iparok fejlesztésében túlgyors iramra térünk át és a tervezés munkájában gyakran figyelmen kívül hagyunk hazánk gazdasági erőforrásait, reális lehetőségeit. Figyelmen kívül hagyunk nem egyszer azokat a nagy lehetőségeket, melyek a Szovjetunióval és a népi demokráciákkal való együttműködés jobb kiépítésében rejlettek. A legkomolyabb hibát azonban ott követjük el,

Ezeket a hibákat még tetézte a tavalyi rossz termés. A kettő együttvéve oda vezetett, hogy ipari munkásságunk életszínvonalára az utolsó esztendőben már nem emelkedett, hanem csökkent. Megsértettük a szocializmus építésének azt az alaptörvényét, hogy az építéssel párhuzamosan szakadatlanul emelkednie kell a dolgozó tömegek és különösen az

Mindjárt megemlítem, hogy a rendszabályok nyilvánosságra hozatalánál nem követtük azt a régi szokásunkat, hogy javaslatainkat először pártunk nevében ismertessük. Az emelt néhány nap tapasztalata meggyőzött bennünket arról, hogy helyesebb lett volna ezúttal is a tennivalókat először pártunk nevében közzé tenni, mert így sok elvtársunk nem volt tisztában, hogy a Nagy elvtárs által az országgyűlésen előterjesztett javaslatok pártunk Központi Vezetőségének határozatai alapján készültek.

Megállapíthatom, hogy dolgozó népünk, de különösen ipari munkásságunk felkés helyesléssel vette tudomásul ezeket a javaslatokat. A magyar dolgozó nép újra meggyőződhetett róla, hogy pártunk a kellő pillanatban meg tudja tenni a kellő lépéseket és ha felismeri az elkövetett hibákat, azokat bátran feltárja és megteszi a kijavítására szükséges rendszabályokat. Ez történik most is. Biztosak vagyunk benne, hogy a hibák eljövendő népi demokráciánk további erősödéséhez, dolgozó népünk életszínvonalának további emeléséhez vezet.

Tudja ezt az ellenség is és ezért igyekszik megzavarni ezeket az intézkedéseket. Azt hirdeti, hogy most már nem érvényes a törv. Hogy már nem kell tartani a normákat, nincs szükség munkafegyelme. Abból a tényből például, hogy megszüntettük a pénzbiroságot,

minden öntudatos munkás változatlanul teljesíteni mostani tervét, változatlanul tartson fegyelmet, taktikuskodjon az anyaggal, vigyázzon a minőségére és ne tartsa a sejtgyártást. Világos, hogy mindezek a tényezők alapjai és elfogadhatatlan előfeltételei saját jóléte növelésének és az egész dolgozó nép életszínvonalának emelkedésének. Aki ebben a helyzetben azt javasolja, hogy most már engedjünk a munkatempóból, hogy lazítsuk a normákat, hogy mostantól nem fontos a terv teljesítése, az azt hirdeti, hogy pazarolhatunk az anyaggal, gyárthatjuk a selejtelőt, az lényegében az ellenség kezére juttatjuk. Az a régi jelszavunk: "Törölj többet, jobban élse most" is változatlanul érvényes, sőt most érvényes csak igazán. És változatlanul érvényes az a jelszó is: "A munka náinunk becsület és dicsőség dolga."

Ennek megfelelően változatlan orélyvel fel kell lépni a fegyelmet, különösen a törvénytelenség mérséklésével szemben, a lazaságokkal, az igazolatlanul hiányzókkal, az selejtyártókkal szemben. Erre annál is inkább szükség van, mert már határozatlan olyan hangok, — és ez kétségteljesen az ellenség hangja — melyek azon az alapon, hogy a pénzbiroság helytelen rendszerét megszüntettük, azt hirdetik, hogy most már senkit sem lehet büntetni, hogy aki hanyagságból, vagy tudatosan selejtyárt, ettől nem lehet kártalanítást követelni, hogy nem lehet felelősségre vonni azt, aki fegyelmetelenséggel, igazolatlan kimaradással zavarja szocialista termelésünket. (Folytatás a 2. oldalon.)

A Budapesti Pártbizottság aktívaértekezlete

(Folytatás az 1. oldalról.)

ket kárt okoz és megnövekedett a népünk jövedelmének emelését. Az ilyen nézetekkel erősen szembe kell szállni. Fel kell világosítani a jóhiszeműeket, hogy éppen, mert termelésünk most arra vezet, hogy ipari munkásságunk és dolgozó népünk jólétét és életszínvonalát emeljük, gondosabban kell ügyelni a fegyverre és erőteljesebben kell fellépni azokkal szemben, akik szocialista termelésünket egyik vagy másik módon zavarják, dezorganizálják. Beruházásaink át- és csoportosítását, jövő terveink olyan átállítását, mely népjólétünk legfontosabb és legjelentékenyebb emelkedését eredményezi, az Országos Tervhivatal és az illetékes minisztériumok végzik. Nem áll az, hogy a mi terveink általában túlfeszítettek: ezt igazolják az idei első felév számai, amelyekből kiderül, hogy fél éves termelési tervünket, a januári és februári komoly lemaradások dacára túlteljesítettük. A hiba ott van, hogy ezekben a teljesíthető tervekben túl nagy a nehézipar beruházása és túlkeves az, amit a dolgozó nép életszínvonalának közvetlen emelésére szántunk. Éppen ezt a hibát akarjuk most kiküszöbölni.

Ha azonban a már végrehajtás alatt lévő terveket nem teljesítjük, vagy önkényesen, egész népgazdaságunk érdekében és a termelés továbbra is elengedhetetlen koordinációjára, a termelés egybehangolására való tekintettel nélkül változtatunk a terven, változtatunk a terven az egyes üzemek, úgy ebből nem a népjólétnek emelése, hanem zűrzavar, dezorganizáció keletkezik.

Ezt érte meg minden elvtársunk, minden öntudatos munkás, minden igazgató, minden miniszterium és együttesen gondoskodjunk arról, hogy ezek a helytelen, sőt ellenséges hangok elnémuljanak. Mindent meg kell tennünk arra, hogy a tervfegyelem, a munkafegyelem, a munkalendület, a szocialista munkaverseny erősödjék és segítse dolgozó népünk jólétének emelését minél gyorsabban végrehajtani. Biztos vagyok benne, hogy ebben a célkitűzésünkben támogat bennünket öntudatos ipari munkásságunk, értelmiségünk, az egész dolgozó nép.

Ismétlem: hadat kell üzeni azoknak az ellenséges üzemeknek, amelyek dolgozó népünk javát szolgáló rendszabályaink végrehajtását fegyelmezetlenséggel, zavartellességgel, helyes intézkedéseink lúlhajtásával, vagy félremagyarázásával meg akarják akadályozni.

Külön kívánok szólni ezzel kapcsolatban a mi derék bányászainkhoz, akik a felszabadulásunk óta annyiszor megmutatták, hogy tudatalan vannak a fontos szerepek, melyet gazdasági életünkben, szocialista hazánk építésében betöltenek és ennek megfelelően áldozatot nem kímélve, mindig biztosították gazdasági életünk alapanyagát, iparunk kenyérét, a szénét. Ugyancsak szólni kívánok külön Özd, Diósgyőr, az RM Művek kohászaihoz, akiknek további jó, fegyelmezett munkájától és tervteljesítésétől függ jórésben, hogy milyen iramban tudjuk emelni dolgozó népünk és benne az ipari munkásság életszínvonalát. Bányászaink, kohászaink álljanak az élre. Mutassa-

nak példát fegyelemben, tervteljesítésben az egész ipari munkásságnak, az egész dolgozó népnek és biztossáknak nemzetgazdaságunknak a széles tömegek életszínvonalának emeléséhez elengedhetetlenül szükséges alapanyagot.

Biztosak vagyunk abban is, hogy dolgozó népünk életszínvonalának és jólétének emelésének terveit helyesli és támogatja az a hazafias értelmiség is, amely a felszabadulás óta egyre fokozódó mértékben mutatta meg, hogy bizton támaszkodhatunk együttműködésre, odaadó munkájára és szak tudására — országunk összes fontos kérdéseinek megoldásánál.

Minden ipari munkás, minden a termelésben dolgozó értelmiségi legyen tudatában annak, hogy elsősorban az ő öntudatos, fegyelmezett, jó munkájától függ, hogy milyen iramban tudjuk a dolgozók jólétét emelni. Minden kommunista, pártunk minden tagja, népmunkás, agitátoraink, a DISZ ifjúságnak százezerei, a szakszervezetek másfélmillió számláló dolgozó képmunkás sorompóba, végezzenek felvilágosító munkát, bátran leplezzék le, szigeteljék el az ellenséges példamutatásokat, biztossáknak új célkitűzéseink teljes sikerét. (Hosszantartó laps.)

Az elmúlt napok alatt mindannyian meggyőződhetünk, hogy az ipari munkásság, a műszaki értelmiség zöme lelkes helyesléssel fogadta azokat a rendszabályokat, amelyeket pártunk az életszínvonal megjavítására kidolgozott. Sok munkás azzal válaszként javaslatunkra, hogy többteremlése telt felajánlást. Gondoskodnunk kell arról, hogy most, amikor irányt veszünk a munkásság felé, a dolgozó nép életszínvonalának erőteljes emelésére, a szocialista munkaverseny, szocialista építésünk minden egyéb módszere új lendületre kapjon és segítsen meggyorsítani népünk jólétének emelését szolgáló célkitűzéseinket. Ez egyben a legjobb válasz az ellenségnek arra a tervére, amelylyel alá akarja ásni a munkafegyelmezt, terveink teljesítését és mindazokat a rendszabályokat, melyek szocialista építésünk folytatását és dolgozó népünk fel-emelkedését szolgálják.

Ki kell tennem itt azokra a nézetekre, amelyeket gyakran az ellenség, de néha a jóhiszeműek is hangoztatnak. S amelyek szerint rendszabályaink rendkívül rövid idő alatt és gyors iramban javítják meg dolgozó népünk életszínvonalát. Vigyáznunk kell e téren, hogy a várakozásokat fel ne csigázzuk. Mint minden alapos munkához, a népjólét emeléséhez is többek között idő kell. A jó aratás lehetővé teszi, hogy hétről-hétre bővebb legyen és hozzászám, olcsóbb is egy sor élelmiszernél, különösen zöldségféléknél, a gyümölcsnél, a burgonyánál az ellátás. Ezen a téren éppen az utolsó hetekben komoly javulás és hozzátétel, komoly árcsökkenés is van, amint az elvtársak erről meggyőződhetnek. Néhány héten belül, ha a begyűjtés fegyelmezett és szervezettel folytatódik, a négy forint hatvan filléres hiszt is országsszerte kapható lesz.

A kukorépatermés jónak ígérkezik és minden jel szerint októberben már bőségesen áll majd rendelkezésünkre országsszerte a kristályunkor. Egy sor textilárúnál és lábbelnél már komoly árcsökkenést hajtottunk végre. Más rendszabályok lehetővé teszik, hogy jöminőségű textilárú, lábbeli a legközelebbi hónapokban már nagyobb mennyiségben álljon a

dolgozók rendelkezésére. De ugyanakkor mindenki megérti, hogy pl. abból a kukoricából, amit októberben fogunk letérni, az ősszel még nem lesz disznólús és hogy életszínvonalunk általános emelése hosszabb idő munkáját veszi igénybe. Hosszú és gondos munkát követel beruházásaink átütemezése is abban az irányban, hogy a nehézipari beruházások egy részét a környező iparba, az élelmiszeriparba és a mezőgazdaságba vezessük át.

Az életszínvonal javítását szolgáló nyersanyagok, amilyen a gyapot, a gyapjú, a bőr, jelentékeny részben külföldről, importáltan kerülnek hozzánk és ez már magában véve is megnövekedti, hogy ezen a téren gyorsított, vagy hirtelen növekedést tudjunk elérni. Mindjárt hozzátesszem azonban, hogy nem lehetősülendő az a juttatás, amelyet az utolsó hetekben foganatosított rendszabályok már eddig is eredményeztek. A ruhaneműek, a cipő, az idénycikkek árának eddigi csökkentése egy évre kivétve egymilliórd kétszázmillió forint megtakarítást jelent a fogyasztóknak. A tatarozást például Budapestben már az ősszel nagy arányban megkezdtek. A lakásépítési feladatok elvégzésére a buda-pesti lakások építésének fokozására jövőre nyolcszázmillió forinttal többet költünk, mint az idén. A budapesti utcai közlekedés megjavítása is nemcsak a járóképes nép felé éreztetni hatását. Maga az a tény, hogy gazdaságpolitikánk most irányt vett a dolgozó nép és különösen az ipari munkásság életszínvonalának megjavítására, kezesség arra, hogy lassan, de biztosan megvalósítsuk ezt a célkitűzéseinket.

Rátérek most mezőgazdaságunk kérdéseire. Szóltam arról, hogy a túlzott iparosítás következtében az utolsó esztendőben a mezőgazdaságra jutó beruházások aránya esett. Ez már magában véve hiba, mert a mezőgazdaság termelési és élelmiszertermelési szerepe jelentős. Emellett azonban külön elkövetjük még azt a hibát is, hogy a termelőszövetkezetek és az állami gazdaságok gyors fejlesztése érdekében elhanyagoltuk az egyéni dolgozó parasztságot, tehát a mezőgazdaságban dolgozók többségének érdekeit. A műtrágyát, a mezőgazdasági gépeket szinte kizárólag az állami gazdaságoknak és szövetkezeteknek juttattuk s elsősorban nekik dolgoztak a gépállomások is.

A szövetkezetek és állami gazdaságok gyors fejlesztésének egyik velejárója volt a tagosítás, amely az egyéni dolgozó parasztságot gyakori zaklatásával járt. A tagosítás sokszor megszegte az önkéntesség elvét. Vannak olyan községek, ahol az utolsó évek folyamán kétszer, sőt háromszor is tagosították és ezzel kapcsolatban kétszer, sőt háromszor is cserelelték, vették el az egyéni gazda földjét és adták helyette másikat. Sok egyéni dolgozó paraszt emiatt elégedetlenkedett. Nem érezte a jogbiztonságot, a birtoklás biztonságát, vagy nem tudta, hogy a legközelebbi tagosítás esetén nem zavarják-e újra termelését. Begyűjtési rendszerünk olyan, hogy évről-évre változott és megnövekedett a dolgozó parasztságot számára, hogy esztendőkre előre ismerjék az állammal szemben fennálló kötelezettségeiket. A termelési szerződéseket gyakran az önkéntesség megsértésével kötötték és azokkal szemben, akik önként nem voltak hajlandók szerződni, nem egyszer nyomást, adminisztratív rendszabályokat alkalmaztak, minthogy általában sürin alkalmazták az egyéni parasztságot is meggyőzés helyett adminisztratív rendszabályokat, bünte-

téseket. Azok az egyéni dolgozó parasztságot, akik még nem hívták a termelőszövetkezeteknek, általában nyugtalanok voltak, hogy esetleg őket előbb, vagy utóbb termelőszövetkezetbe kényszerítik. Mindezek a tények együttvéve oda vezettek, hogy dolgozó parasztságnak jelentékeny része bizonytalanná vált, nem egy esetben ott hagyta földjét s elment az iparba, vagy az állami gazdaságba dolgozni.

Pártunk e tények felismerésében határozta el, hogy ezen a téren is ki kell javítani az elkövetett hibákat. Már egy sor komoly rendszabályt foganatosítottunk, hogy csak egyet említsék, hatszázmillió forinttal csökkentettük már eddig is a mezőgazdaság kötelezettségét. Terveink átütemezésének egyik fő célja, hogy az eddiginél sokkal többet tudjunk beruházni a mezőgazdaságba. Kívön meg kell nyugtatnunk az egyéni dolgozó parasztságot. Meg kell nyugtatnunk minden téren. Gazdaságilag erőteljesen támogatnunk kell, hogy kapjon műtrágyát, igénybe vehesse a gépállomások segítségét, hogy a beadás teljesítése után szabadon, tetszés szerint értékesíthesse termékeit. Gyors, konkrét, közzelfogható rendszabályokkal kell biztosítani azt, hogy nyugodtan termeljen földjén, hogy a mi új rendszabályaink következtében ne csak termelési kedve nőjön meg, de nőjön meg jövedelme és ezzel együtt életszínvonala csakúgy, mint az ipari munkásságé. Meg vagyok győződve róla, hogy azok a rendszabályok, melyeket pártunk Központhoz vezetése kidolgozott, végrehajtásukban nemcsak megnyugtatják az egyéni dolgozó parasztságot, de emelik életszínvonalukat s egyben újra megszilárdítják a munkás-paraszt szövetkezeteket is. Az egyéni dolgozó parasztságot, akik mezőgazdasági népességünk többségét teszik ki, ezeknek az általunk javasolt rendszabályoknak alapszabályokat kell megadni, hogy pártunk és államunk felismerte bajait és gondjait, amelyek eddig nyugtalanították őket és gyorsan, erőteljesen akar segíteni rajtuk.

Az egyéni dolgozó parasztságot megnyugtatásul szolgálja jórészt az a javaslat is, mely megállítja a termelőszövetkezetek számszerű növekedését, s az a javaslat, amely módot ad a szövetkezeti tagoknak, hogy a gazdasági év végén kilépjének a szövetkezetekből, sőt, ha a tagok többsége ezt óhajtja, a gazdasági év végén a szövetkezet ki is mondhatja feloszlását. A termelőszövetkezetek alapszabályai szerint a tag a szövetkezetből a belépés után csak három év múlva léphet ki. Mi az önkéntesség elvének aláhúzására javasoltuk, hogy ettől a szabálytól tekintsünk el és az idén már a gazdasági év végén kiléphet az a tag, aki azt hiszi, hogy gazdasági boldogulását a szövetkezetben kívül jobban el tudja érni.

Mi megállapítottuk, hogy a szövetkezetekben jelenleg vannak olyan tagok, akik nem azért léptek be, mert meg voltak győződve a kollektív nagyzási mezőgazdasági termelés fölényéről, hanem azért, mert mondjuk attól tartottak, hogy egyébként a földjüket tagosítják, vagy mert a falu többsége belépett, vagy mert így remélték szabadulni adóterhük-től, sőt nem egyszer azért mentek szövetkezetbe, mert ebben az irányban nyomást gyakoroltak rájuk.

Vannak olyan szövetkezeti tagok, akik saját szövetkezetük rossz munkafegyelmé, rossz vezetése, szervezete miatt elégedetlenek és ezért szeretnék kilép-

ni. Es elsősorban szeretnék kilépni a lógósok, a naplopók, az olyan tagok, akik egy esztendő alatt néha csak öt-hat munkaszerződést dolgoztak. Mindezek a tagok csak hátráltatják a szövetkezet fejlődését és ha a szövetkezet az ilyen tagoktól megszabadul, a szövetkezeti mozgalom nem gyengül, hanem erősödik. Ezért mindenki megérti, hogy javaslatunk ugyanúgy, mint a szövetkezetek fejlesztésének megvalósítása nem a termelőszövetkezetek gyengülésére, hanem erősítésére irányul. Amikor mi segítjük az egyéni dolgozó parasztságot, ezzel nem változik meg az a politikánk, hogy a termelőszövetkezeteket méginkább segítjük.

Ki kell mondanunk világosan és félreérthetetlenül, hogy pártunk és népi demokráciánk változatlanul a termelőszövetkezeteket látja a falu szocialista építésének útját és ennek megfelelően a jövőben is mindent megad a termelőszövetkezetek erősítésére és fejlesztésére. Ebben a tekintetben nincs változás. A mi rendszabályaink a szövetkezetekkel kapcsolatban változatlanul azt célozzák, hogy a szövetkezetek erősítsék meg az eddig elért eredményeiket, javítsák meg szervezeteiket, sajátítsák el a legjobb termelési módszereket. Emeljék termelési eredményeiket és ezen keresztül emeljék a szövetkezeti tagság jövedelmét, jólétét, életszínvonalát.

Ennek megfelelően a népi demokrácia változatlanul fenntartja: sőt növeli azokat a kedvezményeket, amelyeket a termelőszövetkezetek fejlesztésével kapcsolatban eddig biztosított. De tovább is megyünk. Tekintettel arra, hogy különösen az új, nemrég alakult termelőszövetkezetek tagjainak sok nehézséggel kell megküzdniük, drága tandíjat kell fizetniük, míg elsajátítják a nagyüzemi mezőgazdasági termelés tudományát, javasoltuk a kormány-nak, hogy az idén a termelőszövetkezeteknek, nemcsak a III-as típusúaknak, de az I. és II. típusúaknak is, amennyiben a termelési év befejezése után tovább is szövetkezeti formában dolgoznak, az összes begyűjtési cikkelnél adjunk az eddigieken felül még tíz százalékos engedményt. A kormány e javaslatunkat elfogadta s holnap nyilvánosságra hozza. Ebből mindenki világosan meg fogja érteni, hogy mi változatlanul erővel támogatjuk a termelőszövetkezeteket.

A mi javaslatunk célja az, hogy kijavítsuk azokat a hibákat, amelyek a termelőszövetkezetek fejlesztésében eddig történtek. Mi változatlanul valljuk a termelőszövetkezeti termelés fölényét, valljuk azt, hogy a dolgozó parasztság gazdasági és kulturális felemelkedésének egyedül járható útja a termelőszövetkezet. Ezért felszólítjuk a termelőszövetkezet híveit, a termelőszövetkezetek többszázresztességét is, akik az utolsó esztendőben annyi áldozattal és hozzátételrel, annyi eredménnyel építették szövetkezeteket, hogy fogjanak össze és védjék meg a termelőszövetkezetüket. Külön fordulunk a termelőszövetkezetek kommunisztához, pártszervezeteihez, DISZ-tagjaihoz és DISZ-szervezeteihez, a traktoristákhoz, kombájnvezetők-höz, hogy álljanak a szövetkezet megvédéséért, megerősítéséért vívott harc élére. Legyenek mindent az első sorban. Bátran, ke-

lenek és ezért szeretnék kilépni. (Folytatás a 3. oldalon.)

A Budape...

(Folytatás a 2. oldalról)

ményen leplezzék le, verjék szá az ellenség minden vámulását, minden támadását. Ne engedjenek a csúcsnak, ne engedjenek az egyes propagandának, amelyek helyes intézkedéseink túlval most megkísérli az egyetkezeti mozgalom ellen madást. A termelőszövetkezetek hívei legyenek tagjai és hívei legyenek tagjai és hívei legyenek tagjai. Míg ott áll a népjólétünk egész ereje. Ne juk tétlenül tűrni, hogy szocialista építésünk eddigi mélyét az ellenség most hájja alá. Nem fogunk szövetkezettel szemben agitiációt folytatni, mint ahogy nem tűrünk szocialista építésünk elleni

Ezzel kapcsolatban fel kell hívni azokat ellen, akik most a köztársaság közepén azzal a termelőszövetkezetekkel szemben, hogy rögtön, azok akarnak lépni, vagy a szövetkezetek feloszlását követeljük, amely az ország gazdasági építésének útját és ennek megfelelően a jövőben is mindent megad a termelőszövetkezetek erősítésére és fejlesztésére. Ebben a tekintetben nincs változás. A mi rendszabályaink a szövetkezetekkel kapcsolatban változatlanul azt célozzák, hogy a szövetkezetek erősítsék meg az eddig elért eredményeiket, javítsák meg szervezeteiket, sajátítsák el a legjobb termelési módszereket. Emeljék termelési eredményeiket és ezen keresztül emeljék a szövetkezeti tagság jövedelmét, jólétét, életszínvonalát.

Ezt annál inkább alá kell húzni, mert egyre-másra találjuk, hogy a termelőszövetkezetekből kizárt ellenséges elemek és különösen a kulákok általános támadására indulnak szövetkezetek ellen. Pártszervezeteinknek, tanácsainknak, de elsősorban magának a termelőszövetkezetek régi tagjainak, akik egyesületi erővel és nyelven vissza kell verniük ezt a madást. Nekünk változatlanul nincs kifogásunk az ellen, hogy az a tagok, akik ki akarnak lépni a termelőszövetkezetekből, az a gazdasági év végén meggyűjtsék azokat a hibákat, amelyek a termelőszövetkezetek fejlesztésében eddig történtek. Mi változatlanul valljuk a termelőszövetkezeti termelés fölényét, valljuk azt, hogy a dolgozó parasztság gazdasági és kulturális felemelkedésének egyedül járható útja a termelőszövetkezet. Ezért felszólítjuk a termelőszövetkezet híveit, a termelőszövetkezetek többszázresztességét is, akik az utolsó esztendőben annyi áldozattal és hozzátételrel, annyi eredménnyel építették szövetkezeteket, hogy fogjanak össze és védjék meg a termelőszövetkezetüket. Külön fordulunk a termelőszövetkezetek kommunisztához, pártszervezeteihez, DISZ-tagjaihoz és DISZ-szervezeteihez, a traktoristákhoz, kombájnvezetők-höz, hogy álljanak a szövetkezet megvédéséért, megerősítéséért vívott harc élére. Legyenek mindent az első sorban. Bátran, ke-

lenek és ezért szeretnék kilépni. (Folytatás a 3. oldalon.)

A Budapesti Pártbizottság aktíváértékelése

(Folytatás a 2. oldalról.)

ményen leplezzék le, verjék vissza az ellenség minden megnyilvánulását, minden támadását!

Ne engedjenek a csüggedésnek, ne engedjenek az ellenség propagandának, amely a mi helyes intézkedéseink túlhajtásával most megkísérli az egész szövetkezeti mozgalom ellen a támadást. A termelőszövetkezetek tagjai és hívei legyenek biztosak afelől, hogy támogatja őket pártunk. Mögöttük áll a népi demokráciánk egész ereje. Nem fogjuk télenül tűrni, hogy a falu szocialista építésének eddigi eredményeit az ellenség most megpróbálja aláítani. Nem fogunk tűrni szövetkezettel szemben agitációt sem, mint ahogy nem tűrünk agitációt szocialista építésünk ellen sem.

Ezzel kapcsolatban fel kell lépni azok ellen, akik most az aratás kellős közepén azzal zavarják a termelőszövetkezetek munkáját, hogy rögtön, azonnal ki akarnak lépni, vagy a szövetkezet rögtön feloszlását követelik. A javaslat, amely az országgyűlésen a termelőszövetkezetekből való kilépésre vonatkozóan elhangzott, úgy szól, hogy a kilépést csak a termelési év végén, tehát az év októberében lehet megengedni. Azoknak a jóindulatú termelőszövetkezeti tagoknak, akik most a legnagyobb munkaidő közepette akarják elhagyni a szövetkezeteket, vagy éppen a szövetkezeti feloszlását követelik, türelmes felvilágosító munkával meg kell magyarázni, hogy még ha nem is az ellenség tanácsát követik, ezzel a követelésükkel lényegében szétzilálják, dezorganizálják a termelőszövetkezetek munkáját, mégpedig éppen most, ezekben a döntő napokban és hetekben, amikor az egész esztendő termését akarjuk begyűjteni. Az ilyen türelmetlenekkel meg kell érteni, hogy most ne zavarják az aratást, ne zavarják a begyűjtés munkáját, ne zavarják a termésbetakarítást, hanem várjanak nyugodtan a termelési év végéig, s ha a szövetkezetből ki akarnak lépni, akkor ezt megtehetik úgy, ahogy ezt javasoltuk, a termelési év végén, október hó folyamán, azaz három hónap múlva.

Ezt annál inkább alá kell húzni, mert egyre-másra tapasztaljuk, hogy a termelőszövetkezetekből kizárt ellenséges elemek és különösen a kulákok most általános támadásra indulnak a szövetkezetek ellen. Pártszervezeteinknek, tanácsainknak, de elsősorban magának a termelőszövetkezetek régi tagjainak és híveinek egyesült erővel és keményen vissza kell vernünk ezt a támadást. Nekünk változatlanul nincs kifogásunk az ellen, hogy azok a tagok, akik ki akarnak lépni a termelőszövetkezetekből, ezt a gazdasági év végén megtegyék. De mert mi a szövetkezetek megerősödését, felvirágzását és gazdagodását akarjuk, nem fogjuk megengedni, hogy akár a türelmetlenség, akár az ellenséges agitáció ezeket a mi helyes rendszabályainkat a szövetkezetek ellen fordítsa. A termés lehetővé teszi, hogy a szövetkezetek éppen az idén meg tudják végre mutatni fölényüket. Ezért mindent meg kell tenni arra, hogy a szövetkezetek szervezetten, zavartalanul végezhesék az aratást, nyugodtan végezhesék a betakarítást és pontosan teljesíthessék a begyűjtést is. Ennek megfelelően ismétlem, nem szabad megengedni, hogy a termelőszövetkezetek aratási munkáját és a további fejlődését akár türelmetlenségből, akár ellenséges szándékkal bárki is megzavarja.

Különösen fel kell lépni azoknak a kulákokkal szemben, akik dolgozó népünk életszínvonalának emelésére irányuló rendszabályainkat gyengéssé magyarázzák. Abból a tényből, hogy java-

soltuk a kuláklista megszüntetését, a falu kizsákmányoló elemei arra a következtetésre jutottak, hogy most eljött az ő idejük. (Derűtlenség.) Gondoskodnunk kell róla, hogy ebből a tévhitükből gyorsan kijózanodjanak. (Nagy taps.)

Mi azért javasoltuk a kuláklista megszüntetését, mert rengeteg viselkedésre és fölösleges zaklatásra adott okot. Rájöttünk arra, hogy sok kulák okkal-móddal kereszttül tudta vinni, hogy lekerült a listáról, viszont nem egyszer dolgozó közép-paraszatok kerültek erre a listára és utána őket ugyanúgy korlátozásoknak, sőt zaklatásnak vetették alá, mint a kulákokat. Ezért szüntettük meg a kuláklistát. De a kulák kulák marad listával, vagy lista nélkül. (Nagy taps.) Akinek a felvilágosító munkájában valami kétsége lett volna, az ezt tapasztalhatta most az utóbbi napokban, amikor megnőtt a kulákok száma. A mi dolgunk most, hogy letörjük a megnőtt szárvakat.

Ismétlem, abból, hogy lefaragjuk és kijavítjuk azokat a hibákat, amelyek kulákpolitikánkban előállítottak és amelyek a kulákok korlátok közé szorítása helyett nem egyszer a kulákok általános zaklatására, vagy kizsákmányolására mentek át, nem következik az, hogy most a kulák számára szabad a vásár, hogy a kulákok korlátozását célzó politikánkban változás állott be.

Ezért hatóságaink helyesen jártak el, amikor őrizték azokat a kulákokat, akik megjelentek a szövetkezeti földön és ott aratni kezdtek (derűtlenség), vagy azokat a kulákokat, akik abban a hiszemben, hogy már eljött az idejük, áthágták a népi demokrácia törvényeit. Az utolsó napok tapasztalatai a kulákokkal kapcsolatban újra azt mutatták, hogy kutyából nem lesz szalonna. (Taps.) Ezért mi ugyanakkor, amikor pontosan saját rendelkezéseink betartásával érvényt szerzünk a kulákokat korlátozó rendszabályoknak, nem fogjuk tűrni, hogy a kulákok zavarják szocialista építésünket a falun, visszaköveteljük a szövetkezetbe, vagy állami gazdaságba tagosított földjeiket, támadják a szövetkezeteket és kárt okoznak nekik, vagy éppen népi demokráciánk ellen igazságtalosan. Ezt nyitán és világosan meg kell mondani. Párttagjaink, szervezeteink, tanácsaink, hatóságaink ehhez tartás magukat. Biztos vagyok benne, hogy a falu dolgozó népe és különösen a termelőszövetkezeti parasztság zöme, lelkes helyesléssel támogatja ezt a politikát. (Taps.)

A mezőgazdaságra vonatkozó javaslatunk között szerepel, hogy azok, akik földjeiket felajánlották, vagy elhagyták, a tartalékföldekből — ismétlem, a tartalékföldekből — földet kaphatnak, ha erre igényt tartanak és támogatni fogjuk őket vetőmaggal és egyébvel, hogy a földet az őssel meg is tudják művelni. Erre a rendszabályunkra is vonatkozik azonban, hogy csak a mezőgazdasági év befejezéséig hajthatjuk végre. Mindenki megérti, hogy most, az aratás kellős közepén nem lehet ezeket a megművelt tartalékföldeket kiosztani és hogy erre csak a rajta levő termés begyűjtése után kerülhet a sor. Azok tehát, akik ilyen földet kívánnak igénybe venni, legyenek türelmesek, mert világos, hogy kérésük most, az aratás idején még nem valósítható meg.

Külön fel kell hívnom a figyelmet arra, hogy most a mezőgazdaság központi, döntő kérdése, amelyre minden figyelmünket és minden erőnket összpontosítani kell ezekben a napokban, az aratás és a begyűjtés jó, veszteségmentes, gyors elvégzése. Az idejéi termés a legjobb, amit a fel szabadulás óta elértünk és gondos, szervezett betakarítása egy-csapásra megjavíthatja közellátásunk legtöbb területét. Ezért mindent el kell most kerülnünk, ami

az aratás, a begyűjtés menetét a legeszkélyebb mértékben is zavarja.

Központi Vezetőségünk határozatának megfelelően, irányt veszünk arra, hogy állanapparátusunk, a tanácsok, a rendőrség, tartásuk be pontosan a szabályokat, ügyeljenek a törvényességre, ne zaklassák a lakosságot, ne legyenek ridegek, érdekek munkájuk közben. Mi javasoltuk az amnesztiát, az internálás rendszerének felszámolását. E rendszabályok azonban nem jelentetik azt, hogy elfelejtjük róla, hogy az ellenség nem alszik. Hiszen éppen ezekben a napokban tapasztaljuk, hogy hibáink kijavításával kapcsolatban az osztályellenesség az országban belül és az országban kívül eleven lett, aktivizálódik és megpróbálja helyes, a dolgozó nép életszínvonalát és jólétét emelő rendszabályainkat az ellenkezőjére fordítani. Az is látjuk, hogy ezzel kapcsolatban minden módon támadja népi demokráciánkat, szocialista építésünket. Ezért most fokozott éberségre és harcra van szükség mind a pártban, mind a munkásszabályban, mind az egész dolgozó népben. Amikor az e téren elkövetett hibákat kijavítjuk, ugyanakkor fel kell hívni a figyelmet arra is, hogy az éberség most szükségesebb, mint valaha és hogy pártunk szálljon szembe minden olyan kísérlettel, amely kapitulál, amely az éberséget el akarja altatni és szálljon szembe minden olyan kísérlettel is, amellyel helyes rendszabályainkat az ellenség a maga céljaira akarja kihasználni.

Az általunk javasolt rendszabályok között szerepel az is, hogy hatóságaink ott, ahol arra szükség van, kispárosoknak adjanak iparendélyt. Mindjárt hozzátehetem, hogy ez nem új rendszabály, erre eddig is volt lehetőség. Csak hatóságaink rendkívül szűkmárkúán éltek vele. Elvtársaink egyrésze most attól fél, hogy ez a rendszabály odavezet, hogy a kispár hirtelen virágzásnak indul és újratermeli a lőkés rendszert. Megnyugtathatom az elvtársakat, hogy nem erről van szó. A szocialista ipar szívó hatása, no meg nem egyszer saját hibáink következtében sok kispáros elhagyta a falut és elment ipari munkásnak. Így állott elő az, hogy most sok faluban nincs borbély, nincs kovács, nincs cipész és ahhoz, hogy egy lovat meg lehessen patkolni, vagy egy cipőt meg lehessen talpalni, nem egyszer a harmadik faluba, vagy a járási központra kell menni. Természetes, hogy a falu lakossága emiatt mérgelődik. De sajnos, a városokban is nem egyszer hasonló a helyzet.

Ha mi most megengedjük, hogy a falvakban — és ahol szükséges, a városokban — újra dolgozzon a kispáros, a kovács, a borbély, az üveges, a szerelő, vagy a cipész, az még nem veszélyezteti a mi szocialista építésünket (derűtlenség) és nem félünk attól a kapitalizmustól, amely ebből termelődik (nagy taps). Viszont az a körülmény, hogy a lakosság elemei szükségleteit, ezek a kispárosok ott helyben, különösebb utanjárás nélkül kielégítik, ugyanakkor része az életszínvonalnak és egyben mutatója annak, hogy népi demokráciánk a lakosság minden, még olyan aprónak látszó kérdésével is törődik és segít e kérdések megoldásában.

Mindazon intézkedések legelőbbjére vonatkozólag egyébként, amelyek megételtek pártunk ja-

vasolta és amelyeket Nagy elvtárs az országgyűlésen beterjesztett, még e hónap folyamán a minisztertanács, vagy az illetékes minisztérium a megfelelő állami határozatokot meghozzák.

Foglalkozni kívánok azzal a kérdéssel is, amelyet pártunk tagjai központi vezetőségi ülésünk óta gyakran fölvetettek, hogy miért volt szűkebb azokra a szervezeti átalakításokra, amelyek pártunk vezetésében és a minisztertanácsban történtek.

A mi pártunk politikai vezetése honnyolult volt. A Központi Vezetőség mellett még volt Politikai Bizottság, Titkárság és Szervező Bizottság is, melyek mind foglalkoztak politikai kérdésekkel. Ezt most leegyszerűsítettük. A Központi Vezetőség két ülése közül az egyik a politikai határozatot most egyedül a Politikai Bizottság hozza. A háromtagú Titkárság munkája pedig elsősorban abban áll, hogy gondoskodik a határozatok végrehajtásáról. Ez az átszervezés egységesebbé, gyorsabbá teszi a párt politikai munkáját. Új, fiatal erőket von be a vezetésbe, s elősegíti, hogy ez a vezetés valóban kollektív és egységes legyen.

A minisztertanácsot kapcsolatban azt tapasztaltuk, hogy a nagy számú minisztérium és fölötté a minisztertanács elnökhelyetteseiből álló elnökség nem gyorsította, hanem lassította a munkát, az ügyek intézését. Ezeknek a tapasztalatoknak alapján határoztuk el a minisztériumok összevonását. Amint a rendszabályt illeti, hogy a párt Központi Vezetőségének titkári teendőjét és a minisztertanács elnökének teendőit most más-más elvtárs látja el, ennek oka az, hogy ezek a munkakörök külön-külön olyan nagyok, hogy állásuk egy elvtárs teljes munkakörét veszi igénybe.

Az ellenség természetesen ezeket a helyes rendszabályokat különböző hírveréssel és zavarkeltéssel igyekszik felhasználni. Ezzel kapcsolatban közölhetem az elvtársakkal, hogy a régi Politikai Bizottság azon tagjai, akik most nincsenek benne az új Politikai Bizottságban, valamint a régi minisztertanács tagjai, akik most nem miniszterek, valamenynyen, kivétel nélkül megfelelő munkakörben dolgoznak tovább pártunk és a népi demokrácia különböző területein. Aki ebben a kérdésben bedől az ellenség hazug híreszteléseinek, az most újra, csakúgy mint ezöfött annyiszor, meggyőződhet arról, hogy becsapták. (Derűtlenség.)

Összefoglalva: az elvtársak az elmondottakból megértik, hogy azok a rendszabályok, amelyeket pártunk javasol, változatlanul a szocializmus építését tűzik ki célul. De a szocializmus építését az elkövetett hibák tanulságai alapján most jobban, a reális lehetőségekkel többet törődve, a dolgozó nép szükségleteinek, életszínvonalának fokozott növelésével folytatjuk. Az elmúlt két esztendőben kissé szűkös tévesztettük ezt a fontos kommunista megállapítást, hogy a legfőbb érték az ember. Most ezt kijavítjuk és szocialista építésünket úgy folytatjuk, hogy ve'e kapcsolatban, vele egyidőben állandóan nőjön dolgozó népünk és benne külön ipari munkásságunk életszínvonala, jóléte, kultúrája. Ez az általunk javasolt változások lényege.

Pártunk most a dolgozó életszínvonalának erőteljes emelésére vesz irányt. Tudja ezt az ellenség is. Azt is tudja, hogy a dolgozó nép életszínvonalának emelése erősíti, szilárdítja a munkásparaszt összefogást, erősíti, szilárdítja népi demokráciánkat és ezért a maga részéről mindent meg fog tenni, hogy tervünket megzavarja és keresztelje.

A belső ellenséget támogatják minden erővel az imperialista háborús gyujtogatók. Az imperialista tábor egyre jobban idegesedik a Szovjetunió sikerei a kom-

munizmus építése terén, a népi demokráciák, a Kínai Népköztársaság kulturális és gazdasági felzárkózása. Nyugtalanítja őket egy sor kapitalista ország kommunista- és munkásmozgalmának, a gyarmati és függő országok felszabadító harcának erőteljes fejlődése. A békétábor eredményeivel szemben az imperialista táborban nőnek a gazdasági bajok, kieleződnék az ellentétek az Egyesült Államok és csatlósai között.

Ebben a helyzetben az imperialisták lázas aktivitást fejtenek ki. Igyekeznek növelni nyomásukat a békétáborra, irányt vesznek olyan provokációra, mint amilyenek Berlinben vagy Koreában voltak tanui. Sokszázmillió dollár fordítanak a provokációk, szabotázások szervezésére, aktivizálják ügynökeiket, kémeiket, provokátorokat. A nemzetközi imperializmus egy ilyen ügynököt leplezték le most a Szovjetunióban. Berija személynében. A mi pártunk helyesli azt az erélyt, határozottságot és gyorsaságot, melyet a Szovjetunió Kommunista Pártjának Központi Vezetősége ebben a kérdésben tanúsított. A magunk számára levonjuk belőle a tanulságot, hogy szakadatlannal ébernek kell örködnünk, hogy őrizzük, mint a szemünk világot pártunk egységét, kollektív vezetését és szilárd marxista-leninista ideológiai alapját. Nem kétséges, hogy az imperialisták és ügynökeik illhon, nálunk is meg fognak próbálni mindent, hogy zavarják szocialista építésünket, dolgozó népünk életszínvonalának emelését. Ebben a helyzetben fontosabb, mint bármikor, hogy mindenki világosan lássa: pártunk és vezetése egységesebb, összeforrottabb, mint valaha. (Nagy taps.) Ennek az egységnek, összekovácsoltságnak szilárd és megingathatatlan alapját azok az eszmék és tanítások képezik, amelyeket Marx, Engels, Lenin, Sztálin dolgoztak ki, amelyek mint a múltban, úgy a jövőben is változatlanul megvilágítják előttünk a szocializmushoz vezető utat.

Erőnket és egységünket növeli egyre mélyülő baráti viszonyunk a népi demokráciákhoz, felszabadulóhoz, a hatalmas Szovjetunióhoz, valamint a sokszázmillió békétáborhoz.

A mi erős és egységes pártunk a felszabadulás óta megoldott minden feladatot, ami elé a történelem állította. Dolgozó népünk üdvére és felvirágzására megoldja azokat a célokat is, amelyeket most tűztünk ki magunk elé. De ehhez az kell, hogy pártunk minden tagja, minden kommunista, népi demokráciánk minden őszinte híve álljon csatasorba, menjen ellentámadásba (hosszantartó taps). Újra mozgósítanunk kell mindazt, aminek annyi sikerünket köszönhetjük: a türelmes meggyőzést csak úgy, mint a bátor helytállást, az áldozni tudást, a közérdek önzetlen szolgálatát. Lássá az egész ország, hogy pártunk egységes, összekovácsolt, hogy minden tagja, minden szervezete, minden agitátora és népnevelője helyes célkitűzéseinket, hogy el van szánva arra, hogy leleplezi, visszaveri és szétzúzza az ellenség minden támadását, mely dolgozó népünk életszínvonalának, jólétének emelkedését meg akarja gátolni. Dolgozzunk bátran, magabiztosan, ügyünk igazába és helyességébe vetett hittel és a siker, a győzelem, mint annyiszor, újra a miénk! (Percekig tartó ütemes taps. Felkiáltások: Eljen a Párt!)

(A felszólalásokat lapunk keddi számában közöljük.)

